

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

21. Aarg. Nr. 15.

Den 1. Mai 1872.

Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Eldste John Taylor

Salt Lake City den 3die Marts 1872.

(Fra „Deseret News.“)

Vi samles til sammen Gang efter Gang for at tale, høre og overveie det, der vedrører Guds Rige og Menneskeslægtens Bel, for at styrke, opmuntres og besceres om det, der tjener til at fremme vor Lyksalighed i Tid og Ewighed.

Som et Folk ere vi i mange Henseender helt forskellige fra den Verden, der omgiver os. Vore Ideer, vor Tro og Opfattelse af Guddommen er ganske anderledes end vore Medmennesters i Verden. Vi have vore Grunde hersor; de Andre have maaße deres Grunde. Vi stille Gud og hans Tilbedelse som det Fornemste, der har Krav paa vor Opmærksomhed, og da vi ansee os selv som udødelige Væsener saavel som dodelige, og da vi ere Part baade af Tiden og Ewigheden, af Fremtiden saavel som af Nutiden, har det i Alrenes Løb altid været vor Stræben at danne os korrekte

Begreber om det, der vedkommer vort evige Bel. Under denne vor Stræben have vi dog ikke søgt at smigre vore Medmennescer for derved at vinde deres Belvillie. Vi vide, at Menneskene ere meget uenige i deres Anstuelser om disse Emner, og selv om vi skulle onse det, kunde vi ikke folge dem i deres Meninger, fordi de selv ere indbyrdes uenige. Derimod have vi efter bedste Evne søgt at vinde den Almægtiges Belbehag og en god Samvittigheds Bisald, thi i religiøs Henseende have vi kun med disse to at slasse.

Vi indsee, at vi ere delagtige i et Værk, som storligen vedrører os og vort Afsløm i utallige Generationer, et Værk, som omfatter baade de Levende og Døde. Da vi altid have Herrens Frygt og evige Kjendsgjerninger for Die, søger vi bestandig at behersce vore Handlinger og

indrette vor Vandet paa en Maade, som kan vinde alle retsfindige Menneskers gode Omdømme, ja selv Englenes — saa at de Gode og Dydige, som have levet paa Jorden, og alle Gode og Dydige, som heresten ville leve paa Jorden, maae see paa os med Glæde, thi da vi betragte os selv som evige Væsener, er det en Selvfolge, at Ting, der vedkomme Evigheden, have langt større Verdi i vores Dine end de flygtige, forgængelige Ting, der vedrøre Tiden og Hjælpet.

Den Ting, omtalt i Skriften, lærer Erfaring os, er bogstavelig sand: „Det er Mennesket bestikket engang at døe.“ (Heb. 9, 27.) De mylrende Millioner, som nu leve paa Jorden, have kun været her nogle saaiar og ville kun blive her en ganske kort Tid endnu, og ligesom den nulevende Slægt har afløst de Millioner, der levede før os, saaledes ville endnu usøde Millioner komme efter os og indtage vor tomme Plads, og da vi troe paa Evigheden — paa fremtidig Bezonning og fremtidig Straf, paa fremtidig Øphojselse og fremtidig Fornedrelse, og da det er vor Tro, at dette Liv kun er en Forberedelsesstand, ansee vi det som vor Pligt at handle som vise og forstandige Fornuftvæsener og at indrette vor Vandet efter den høje Stilling, vi indtage for Gud og hans Engle.

Vi lade os ikke, som saa mange i Verden, noie med blotte Theorier, fordi denne eller hin Lære eller dette og hin Fakultet har sagt os, at det var sandt; vi rette os ikke efter noget Menneskes Udsagn. Vi have ingen særegne Læresætninger at indføre, ingen nye Theorier at stætte Indpas. Da vi leve midt i Verden, ere omgivne af Naturens Gjerninger og vandre saa at sige i den store Elohim's Nærværelse, ønske vi at ilegne os al Sandhed saavel som Alt,

der er beregnet paa at opfoie og forædle Menneskene, og derfor, hvorsomhelst vi finde Sandhed, ligemeget fra hvad Kilde den kommer; er og bliver den en Del af vor Religion, af vor Politik, af vor Filosofi eller hvad Vi ønske at kalde det.

Vi ere modtagelige for al Sandhed af hvad Natur den end er; vi søger efter den som en kostbar Skat. Vi ønske at gjøre nyttig Brug af al den Kundstab, Gud giver os, og stræber at erhverve os al den Kundstab, han har givet til Andre; vi bede ham bestandig at give os sin Billie tilkjende angaaende saadanne Ting, som ere bedst tjenlige til at fremme vor og alle Menneskers Lykkelighed. Om der findes noget godt Princip, som vi endnu ikke kjende, da ønske vi at lære det; om der findes Noget paa Videnskabernes Gebet, som vi endnu ikke forstaae, ønske vi at faae Kundstab derom; om der er nogen Gren af Filosofien, som kan udvise Menneskehedens Bel, og som vi endnu ikke have annammet, da ønske vi at komme i Besiddelse af samme; om der findes nogle gode Principer i Statsstyrelsen og Politiken, som vi endnu ikke have faaet Die paa, lør os dem; og om der findes nogen theologisk Sandhed eller noget religiøst Princip, som vi endnu ikke have lært, bede vi vores Medmennesker og Gud vor evige Fader om at oplyse vor Forstand, saa vi kunde gjøre dem frugtbringende som Dele af vor Religion. Vor Tanke vilde gjerne omfatte hele Universet og tilegne sig Alt hvad der har Navn af Lys, Liv og Kundstab, det være sig af denne Verden eller den tilkommende.

Intet Menneske eller Fakultet har nogensinde betegnet hvad Bei vi skulle vandre paa i denne Henseende. Der findes intet Dogma, ingen Theori i den ganske Verden, uden de kunne hensøres til den evige Sandhed. Hvor omhygge-

lig vi forsø, prøve og undersøge enhver Ting, der kommer under vor Bagtagelse, ville vi dog altid gjøre den glade Opdagelse, at de ere Dele eller Part af det Religionssystem, som vi have annammet. Vi ere fuldkommen villige til at Andre lade sig regjere efter menneskelige Principer og Theorier, hvis de ønske det, men vi have ingen Tillid til dem. Andre kunne dyrke hvad Gud, de ønske, og paa hvad Maade de finde for godt, det vedkommer ikke os; det bliver en Sag mellem dem og deres Gud. Vi kunne nu i mange tilfælde ansee deres Færd som Daarstaf, men hvis de ere fornoiede dermed, saa for os gjerne. De nære maastelignende Meninger om os. Men vi føle for vort Bedkommende, at vi, med Hensyn til Moralitet og Religion, have viet os til en hellig Sag, og efter som Menneskene trods deres forenede Bisdom og Forstand have forfeilet Grundlæggelsen af gode, ophoede og lyksalig-gjørende Systemer, er det vor Overbevisning, at der lever et Væsen i Himmelne hisset, som vaager over Menneskenes Syssel paa Jorden, som i sin Almagt styrer, leder og ordner deres Anliggender, ligesom han ved sine evige Love regjerer al Naturen og hele Stjerneverdenen. Medens vi tilstaae Andre Net til at tilbede denne Gud paa hvad Maade som helst, forlange vi den samme Rettighed af Andre, og stolende paa Billigheden af dette Forlangende have vi taget os den Frihed at handle derefter.

Der er to Ting, jeg altid har sagt, jeg vil gjøre, og jeg har isinde at udføre det, det gjælde Liv eller Død. Det Enne er, at dyrke Gud, som mit Hjerte tilskynder mig, og det Andet, at votere for hvem jeg vil. Der er en Frihedsfolesje nedlagt i Menneskenes Bryst, og ingen Magt har endnu været i stand til at udrydde samme. Af denne Grund

tage vi os den Frihed at troe paa Bibelen, hvad vores kristne Venner i Verden da ogsaa paaberaabe sig at gjøre. Vi læse i denne hellige Bog, „at hellige Mænd talte som Guds Aaland drev dem.“ Dette kan synes underlig for Mange, men det er ikke destominstre sandt; hvis de ikke blev drevne af Guds Aaland, hvorledes blev saa Bibelen til? Hvorledes lære Menneskene i vore Dage hvad der hører Gud til? Hvem har givet dem Kundstab om Englene, Himmel, Helvede og Guds Planer med vor Jord og dens Indbyggere? Hvem aabenbaredes dem Noget angaaende fremtidig Belonning og Straf? Hvorledes blevet Nutidens Theologer bekjendte med disse Principer? De sige: gjennem Bibelen. Men den Bibel vilde aldrig have eksisteret, hvis hine hellige Mænd i Oldtiden ikke havde talt som Guds Aaland drev dem. Hvis Mænd i Fortiden ikke havde modtaget Aabenbninger fra det Høje, hvis Engle ikke havde betjent dem, hvis ikke det mørke Slor, der sjulte Fremtiden, var bleven borttrukket fra deres Aands Nine, saa de derved kunde see og bedømme Guds Hensigter, som de udfoldede sig i de kommende Tider, hvis saadanne „gamle Daarer“, som man kalber dem, ikke havde levet, vilde vi ingen Bibel have haft, ei heller nogen Kristendom og Intet til vor Beiledning, det vil sige, saavidt Optegnelser angaaer. Dersom Himmelne altid havde været som af Kobber, hvad Mange gjerne ville twinge os til at troe nu, og hvis Gud havde været død for Menneskenes Bonner, vilde vi i denne Tid ikke haft nogen Kristen eller mosaisk Religion, der giver Kundstab om Gud og hans Planer.

I denne oplyste Slægt, der har udmarket sig saa overordentlig ved sin Splidagtighed i Meninger, Begreber, Theorier og Dogmer og hine Tusinder af kjæv-

lende Religionspartier, er man i egen Indbildung langt visere end den Mand, som i gamle Dage sagde, at der kun var „een Tro, een Daab, een Gud, som er over Alle, ved Alle og i Eder Alle.“ Folk i vore Dage synes at troe, at den Religion, man havde i hin Tid, kunde til Ned gaae an i en mørk og barbarisk Tidsalder, men i vore Dage ere vi saa oplyste, saa dannede, saa filosofiske, at vi staae langt forud for hine „gamle Daarer,“ som talte med Gud og omgikkes med Engle. Jeg har ofte sagt og vil gjentage det nu: „Herren bevare mig fra den Oplysning, den Fordærvelse og de Ønder, som herstør overalt i Verden paa denne vor Dag, og giv mig Noget af den Religion, som hine hellige Mænd havde, der talte, som de bleve drevne af den Hellig Land.“

Jeg fulde lide at omgaaes med saadanne Mænd, som Gud vilde tale med, som Engle vilde besøge, som Himmelene oploedes for, som kjendte Guds Hensigter, som forstod Øiemedet med Verdens Tilblivelse, Menneskets Tilværelse og fremtidige Bestemmelser som et evigt Fornuftvæsen. Jeg ønsker at vide, hvorfra jeg er kommen, hvad jeg skal her, og hvad min Opgave er i Livet. Jeg ønsker at vide Noget om den Klode, paa hvilken jeg lever, Hensigten med denne prægtige Skabelse, der omgiver mig, og om der er nogen Gud, som styrer og hersker over Universet, ønsker jeg at faae Noget at vide om ham, thi „dette er jo det evige Liv, at kjende den eneste sande Gud.“ Hvis der gives en Religion, som kan give mig Oplysning om disse Ting, det er en Religion for mig; et System, som ikke formaar dette, vil jeg ikke give et Straa for.

Lad kuns Folket juble over deres Kristendom, deres Filosofi, Moralitet, Forstand og indbildte Overlegenhed, jeg

onsker blot at faae Kundstab om Gud og hans Love, det vil sige, den evige Sandheds Grundsetninger, saa jeg kan lære at frelse mig selv og mine Elsterkommere og erholde saadanne Forhættelser af Gud, som Abraham fik ikke blot for Tiden, men for al Evighed. Som et evigt Fornuftvæsen er dette nogle af de Tanker og Reflektioner, som røre sig i mit Sind, og jeg kan ikke stilles tilsreds med Mindre. Lad Andre noies med at sidde paa en Sky og synge sig ind i evig Herlighed, som de sige; og lad dem tilbede en Gud uden Legeme, Dele og Videnskaber, eller gaae til en Himmel „udenfor Tid og Num;“ jeg ønsker at komme, hvor Abraham, Isak, Jakob, Jesus og Apostlerne ere, hvilke modtog Aabenbaringer fra Gud uden at stamme sig derover, eller som en af Apostlerne udtrykker sig: „Gud bluedes ikke ved at kældes deres Gud, thi han har beredt dem en Stad. (Heb. 11, 16.) Jeg ønsker at søge efter noget Virkelig — „en Stad, der har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbeider er Gud,“ (11, 10.) den Stad, som en af hine hellige Mænd saa i et Syn, da han befandt sig under den Allmægtiges Inspiration, ifolge Bibelens Bidnesbyrd.

Vi stræbe først og fremmest at forbedre os selv og dernæst ved Guds Hjælp at forbedre Verden, hvori vi leve. Vi vide fuldt vel, at dette ikke er nogen populær Opgave, men det gør intet til Sagen for os. Hvad os personlig angaaer, kjende vi vort Staudpunkt, og om vore Medmennesker i Verden ville annamme vores Lærdomme, bliver deres og Vorherres Sag. Vi og hele Verden ere i hans Haand, og han vil undervise, styre, raade og lede os Alle efter sin velbehagelige Willie og ikke efter mine, Eders eller Andres Theorier. Al Jordens Dommer vil yde Enhver sin Ret.

Dette Folk hænder noigagtig sin Opgave og veed hvad Plads det intager, enten Andre kende det eller ei.

Hvad har bragt Eder ud fra Nationerne til disse Bjerge? Jeg taler nu til de Sidste-Dages Hellige, Eder, som hørte Evangeliet i de forstjellige Lande, hvorfra I ere komne. Da vore Ældster kom og prædikede for Eder, var det lige-som med Paulus ordum: deres Ord og Prædiken vare ikke i menneskelig Viisdoms overtalende Ord, men i Aands og Kraftes Bevisning, og deres Aand og Vidnesbyrd fandt Gjenklang hos den Aand, som boede i Eders Bryst, og I hilsede deres Vidnesbyrd som et Budstab fra det Høje, og I adlod det. I gik ned i Daabens Vand, trods al den religiøse Verdens Haan og Spot, og under Indflydelsen af Sandhedens Sild imodstod I alle Angreb. Under Indflydelsen af den samme Aand ere I hjemsamlede til disse Dale. Eders Tro var grundet paa Alabenbaring fra Gud; Budstabet, I annammede, var, at Gud havde talt fra Himlen til Jorden, at Engle havde etter viist sig, at det evige Evangelium var gjengivet i al sin Fylde, Rigdom og Kraft, og at der var Leilighed for Enhver at hjælde Vergheden af deis Principer. I troede og annammede disse Principer, I adlod dem og lod Eder dobe i Vandet til Syndernes Forladelse, I ere alle doblet med een Daab, ere alle blevne delagtige i samme Aand og ere her under den samme Indflydelse og Ledelse. Vi ere ikke her i denne Dag paa Grund af vor egen Viisdom, ei heller ifolge verdselig Viisdom; ikke fordi Joseph Smith, Brigham Young, Apostlerne eller Andre have lekket os dertil, men fordi den Almægtige har inspireret os med sin Aand, og fordi hans Kraft led-sagede hans Ejeneres Administrationer. Dersor have I et uafhængigt Vidnes-

byrd for Eder selv om Sandheden af det Værk, I have annammet. Som Folge af denne Kundstab paahviler der os et stort Hverv, vedrørende både os selv, vore Østerkommere og vore Førsædre, idet vi maae handle som Trelser paa Bions Bjerg, opføre Templer for Herren og forrette Evangeliets Ordinancer i samme og i det Hele vaage over Menneskehedens Bel. Dette er vor Mission.

Der kommer undertiden Folk iblandt os, som ansee os for Daarer og troe, at de kunne forbedre Tilstanden her i Landet storligen. De have havt riig Leilighed til at prove deres Dygtighed i Verden, hvorfor have de ikke forbedret den? Der er Num og Leilighed i Oversflod for enhver Filantrop, Filosof og Theolog i Verden til at øre deres Evner andre Steder end netop her. Man kanste sit Blik allevegne i Verden og hvad finder man? Jordærvelse, Synd, Læsi, Hykleri i alle Grader og Skikkelsler, saavel i de religiøse som i de politiske og sociale Kredse. Der er en viid Mark for Menneskevennerne og Reformatorerne at virke i og gjøre Godt. Tag funs sat! Sæt de Forenede Stater i Orden; reguleer England, Frankrig og Tyskland; rens og ordn de civiliserede Nationer først, kom saa bagefter og tal med os; men indtil vi see bedre Frugter af Civilisationen end dem, man forsøger at indføre hos os, frabede vi os deres Hjælp. Vi saae nok af Verdens Raaddenhed, for vi udvandrede til disse Dale, og de Exempler, man i den seneste Tid har viist os i denne By, ere for oprørende, for nedværdigende og sjældige for enhver fin-solende Mand og Kvinde at røre ved. Er det Frugterne af den saa heit lop-priste Civilisation? Gud bevare os fra den! Vi have bedre Formaal, renere Skikkelsler, og ædlere Principer end som saa. Jeg pleiede at troe paa det gamle

Skriftsted, at en ureen Kilde kan ikke give reent Vand, at et daarligt Treæ kan ikke bære god Frugt, og at man skal kjende Treæet paa dets Frugter, og jeg troer en heel Deel derpaa endnu. Ja, jeg føler som en af Guds Ejendomme, da han var ifærd med at opføre Jerusalems Mure; da man gjorde Indvendinger mod ham, svarede han: „Hindr mig ikke, det er en stor Gjerning, jeg udforer.“

Vi føle ligesaa; vi ere ifærd med at udfore en stor Gjerning; vi sege at udarbeide vor egen og vores Menneskers Frelse, vores Forsædres og vores Efterkommere, ja vi arbeide for hele Verdens Dypreisning og Frelse, „hindr os ikke.“ Gaa Eders egen Bei, mine Venner, tilbed Gud soni I bedst synes, og folg Eders egen Lyst, hvis I ønske det, men forgrind Eder blot ikke paa andre Menneskers Nettigheder og træd ikke Landets Love under Fodder. Det er alt vi forlange. Jeg læste engang et Digt af en meget ivrig Protestant, som han havde sat over en offenslig Bygning: „I dette Huus indkomme Gode, Græker, Atheist, ja Alle undtagen Katholiker.“ Men jeg siger, lad Katholiken ogsaa komme, lad Goder, Græker, Muhammedanere, Hedninger, Bantroe og Troende og hele Verden komme. Hvis Gud lader det regne over Gode og Onde og lader sin Sol opgaae over Nefærdsige og Uretsfærdige, har jeg ikke det Mindste derimod. Vi ville indromme Enhver eens Nettigheder og Privilegier med os og alle Mennesker, og som jeg for sagde, vi ønske at blive underviste om alt hvad der kan uddanne, oploste og forstå Menneskeheden. Andre kunne naturligvis gjøre som de behage.

Til de Hellige vil jeg sige: den Religion, I annammede for fem, ti, tyve eller tredive Aar siden, er ligesaa sand idag som dengang; den er liig sin Op-

havsmænd, „den samme igaar, idag og til evig Tid.“ Vi have ikke forandret vor „Operationsbasis,“ som man siger i Krigssproget. Vi føge kun efter Sandheden, og saa snart vi finde en Sandhed, den være aabenbaret ved Gud, Engle eller Mennester, saa annamme vi den og gjor den til Part af vor Religion.

Ingen behover at vængtes ved hvad der er skeet her, eller for hvad der vil skee. Intet er Nyt eller Uventet. Det er kun en Smule Mere af det samme Stof, vi have maattet trækkes med i de henrundne Aar, og som Folk altid har lidt under. Man taler saameget om vor Moralitet, vor Vandet o. s. v. I en Samtale, jeg fornødig havde med en Dommer fra Montana, sagde jeg, at jeg havde været Dommer i Probate-Retten i Utah County, det største næst efter Salt Lake County, og i Lovet af to Aar havde jeg kun een kriminel Sag at behandle, nemlig et ubetydeligt Tyveri, og tre civile Sager, af hvilke de to afgjordes i Mindelighed. Jeg spurgte ham derpaa: Hvordan har De det i Montana? „Medsæn jeg var Probate-Dommer deroppe i samme Tidsrum, havde jeg henved fire findstive Sager, af hvilke de fleste gjaldt Drab.“ Kunde alle disse Mord begaaes af Andre end Guvernøren og Borgmestrene deroppe? Hvorfor bestyldte man ikke disse Mænd deraf, ligesom man har gjort med vores Ledere i dette Territorium? Jeg skal sige Eder een Ting: jeg vilde langt hellere være en Ven og Brøder af disse Mænd, man udstriger som Mordere her, end at være en Omgangsælle af disse Skraalhalses mest hædrede Mænd, og det samme vilde hele dette Folk. (Forsamlingen raabte Ja!)

Intet andet Sted i Verden kan opvise en lignende Beretning i juridisk Henseende som Utah, og ingen anden Stat er blevet saa godt bestyret i finan-

siel Henseende. Vor Hovedstad er uden Gjæld; alle vore Byer ere frie for Gjæld, ja hele vort Territorium er gjældsfrit. Hvillet andet Sted kunne I udpege mig som værende i samme Tilstand? Ikke sandt, vi ere nogle rigtige Daarer heroppe! Men vi onste nu ikke at faae saadanne Borgmestere og Gubernører, som man f. Ex. har nede i New York. Vi kæmpe for Sandhed og Ret, Ere og Retstænghed, samt for Mænd, der ville arbeide for det Folks Wel, blandt hvilket de leve.

Hvem ere de Mænd, som man nu trækker frem for Domstolene? Der er Brigham Young for Eksempel. Jeg har reist med ham Tusinder af Mile og prædiket Ev angeliet uden Godtgjørelse. Hvor har han forseet sig? hvem har han fourrettet? Kan Nogen udpege mig Nogen? Nei ikke En. Jeg har været sammen med ham offentlig og privat under alle-slags Kaar, og jeg kender hans Hjerte.

Jeg veed, det er den sorte Bagvæselse, man har gjort ham til Gjenstand for, og hele dette Folk veed det ogsaa.

Nuvel, hvad skulle vi faa gjøre? Kun hvad der er ret. Selv Menneskets Brede skal prisere Herrens Navn. Han holder baade os og vore Fjender i sin Haand, og han vil styre, lede og ordne alle Begivenheder efter sin velbehagelige Willie, og ingen Magt i denne By eller i de Forenede Stater kan stade os; jeg proselterer det i Israels Guds Navn. (Forsamlingen raabte Amen.) Herren vil styre dette Folks Stjæbne, Israel vil seire og fryde sig og Guds Rige blive grundfæstet. Den Almægtiges Kraft vil aabenbares, hans Værk udfoldes og gaae fra Seir til Seir, indtil „Riget og Nigernes Storhed under al Himlen bliver Guds og hans Salvedes“ og Kristus bliver Eneherster over hele Koden.

Maa Gud hjælpe os til at være trofaste for Kristi Skyld. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Fra „Millenial Star“ optage vi Følgende om
Tiende.

Vi have længe anset den Sidste-Dages Hellig, der holder Tiende-Loven for en Prore eller ubehagelig Pligt, som En, der kun har et meget indskrænket Begreb om Frelænings-Planen og meget fattig i Troen paa Evangeliet. Os forekommer det, som et uunderligt Privilegium at regnes værdige til, paa hvilkensomhelst Maade, det være sig ved vore Midler, Talenter eller endog vort Liv at fremme det store Værk — Menneskets Frelse; ikke at vi, endog for et Dieblik, indbilde os, at det hellige Væsen, til hvem hører, ikke alene Jorden med dens Fylde, men hvis Rigdoms Væld udbreder sig i det Uendelige og herliggjører Tusinde Verdener, behover vor frage Hjælp; men vor Glæde er grundet paa hans Nedladenhed i at til-lade os faaledes at vise vor Kjærlighed til ham og vor Hengivenhed for hans Sag.

Det synes næsten, som om Tiende-Loven er en Prævesteen for mangen Hel- lig's Tro, Nogle, der erklærer, at alle jordiske Ting ere som Intet at regne i Sammenligning med de himmelfste, blive helt bestyrkede ved Tanken om, at Herren skulle

samtykke i at modtage en Tiendedeel af deres Forhjeneste, og til Gjengjæld love dem, som lyde denne Lov, Belsignelser i Overslodighed. Forgjæves lyde Malakie Ord i deres Øren: „Mon et Menneske skal berøve Gud? men I berøvede mig og sagde: hvormed berøvede vi dig? med Tienden og Oplosstelsen. I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi I berøvede mig, ja, det ganske Folk. Fører al Tienden til mit Forraadshus, og lader Spise være i mit Hus, og lader dem dog prove mig der ved, sagde den Herre Zebaoth, om jeg ikke skalaabne Eder Himmelens Gluser og udgyde Eder Belsignelse, indtil I have ikke Nok at tage ud. Og jeg vil skælde og straffe Ederen for Eders Skyld, at den ikke skal fordeerve Eder Frugten paa Landet; og Biintræet skal ikke være Eder usfrugtbart paa Marken, sagde den Herre Zebaoth. Og alle Hedningerne skulle prisere Eder salige; thi I, I skulle være et behageligt Land, sagde den Herre Zebaoth.“ Forgjæves henledes deres Opmærksomhed paa en Åabenbaring given i denne Uddeling, hvori der siges: „See, nu hedder det i Dag (indtil Menneskens Son kommer) og sandelig det er en Dag til Offer, en Tiende Dag for mit Folk; thi den, som har betalt Tiende, skal ikke opbrændes (ved hans Tilkommelse); thi efter i Dag kommer Opbrændelsen. Dette er at tale efter Herrrens Vis; thi sandelig siger jeg, i Morgen skulle alle Hovmodige og hver, som gør Ugudelighed, være som Halm, og jeg vil opbrænde dem; thi jeg er den Herre Zebaoth, og jeg vil ikke spare Nogen, som bliver tilbage i Babylon. Dersom I derfor troe mig, ville I arbeide, medens det hedder i Dag.“ Forgjæves erindrer man dem om Salomos Udsagn: „Der er den, som udspreder, eg ham tillegges ydermere, og der er den, som holder tilbage Mere, end Net er, dog kun til Mangel.“ Alle disse Vidnesbyrd om Guds Willie ere utilstrækkelige for at overbevise Saadanne, at der er nogen Nødwendighed for dem at adlyde denne Lov, og endfjordt de ere villige nok til at erholde de Trofastes Belonning, er deres umøttelige Higen efter Herrrens timelige Gaver saa stor, at den forblinder deres Dine og forhærder deres Hjerter, saa de forsømme deres Pligt mod den store Giver.

De Bantroe ville maaße latterliggjøre den Tro, at Belsignelser, baade timelige og aandelige, ville tilskyde dem, som betale Tiende; men vi have lagt Mærke til og seet Beviser paa, at ogsaa i denne Henseende ere Herrrens Ord sanddrue. Vi spørge vores Læsere, hvo ere i Almindelighed de, der Aar for Aar indsamles til Zion? De ere Saadanne, som vare mest punktlige i at betale deres Tiende. Hvo ere de, der vedblive at fryde sig i Bions Belsignelser, efterat de ere komne til Esraims Dale? De, som vedblive at overholde denne Lov. Er det dem, som kun adlyde dette ene Princip? Nei ingenlunde; thi kun at efterleve eet enkelt Princip kan ikke forstasse den Fylde af Lys, Kundstab og Tro, som bliver en sand Hellig tildekt. Vi skulle leve ved ethvert Ord, som udgaer af Guds Mund, og hvis vi ikke leve efter hans Ord og adlyde denne Lov, fattes vi, og vilde ikke opnæae Belsignelsen. Angaaende dette Punkt er der meget passende strevet: „Den Lykke og Velstand, som de Hellige nyder, kan ikke tilstrives noget enkelt Princip i Evangeliet, thi ethvert af dets Principer ere nødvendige, eiheller til nogen føregen Lærdom eller Skif, men til Fuldkommenheden af Systemet, som et Helt, der er saa vel stillet til at forsøge Menneskernes Lykosalighed. Dog er der visse Resultater, som nødvendigvis følge Udvælsen af viise Principer, hvilke i Særdeleshed egne sig for Folkets Udriftning og Fremadskriden, til denne Klasse hore Tienden og Indvielsen. Bare disse ikke blevne

aabenbarede, vilde Kirken langtfra ikke indtaget den Stilling, som den nu gjør. Vi nævne begge disse Principer; men i Virkeligheden burde vi kun hentyde til Tiende, thi Indvielsen er kun blevet tildels adlydt, og det kun af nogle Faa, saa at Folgerne af at adlyde dette Princip, ere endnu ikke saa fremtrædende, derimod har Tiendeloven været aabenbaret og efterkommet i mange Aar, og et af dens Resultater har været at gjøre os til et langt mægtigere Folk, end man paa nogensomhelst anden Maade kunde forventet af et Samfund, saa faa i Antal og stedte i sagdanne Omstændigheder."

Det kunde maaske indvendes, at Aarsagen til, at de emigrere først, som betale mest Tiende, er den, at de have mest af denne Verdens Goder; men dette er ikke Tilfældet. Vi sole os overbeviste om, skalde vi udspørge enhver Conference-Præsident i Missionen, vilde de bekæste vore Ord, at de, som ere mest gavmilde imod Herrens Værk, blive hurtigst indsamlede, og at Aar for Aar emigrere deres bedste Tiendeydere, men om vi undersøge Sagen endnu videre, ville vi erfare, iste-desfor at de Rigeste give mest til at understøtte Herrens Værk, er tvertimod det Modsatte Tilfældet. I Almindelighed er det de Fattige, som bidrage mest til Guds Riges Fremme, det er dem, der besidde Aanden af deres Religion, det er dem, som indsamles til Zion, og saa længe de bevare denne Aand, er det dem, der blive mest velsignede med himmelste og jordiske Goder. Men desværre hænder det sig underiden, endog saa her tillands, at en Mand, som med Glæde betalte sin Tiende, medens hans Daglon var kun ringe, er blevet for fattig til at betale den, naar hans Fortjeneste er blevet større; ligeledes er det gaaet med Nogle, som ere reiste til Zion, saalænge de bare betrængte med Fattigdom i de gamle Lande, bare de villige til at gjøre enhver Opoſſrelſe for Herrens Sag; men saasnart han velsigner dem i et mere begunstiget Land, og der blive mere velhavende, end de havde nogen Udsigt til at blive i deres Fødeſland, forglemme de Herren og hvad de skyde hans Gjerning, og Nogle blive hovmodige, ja endog loſte deres Haand mod Gud og hans Salvede.

Endvidt vi ere overbeviste om, at den, som holder Tiendeloven, vil erholde Velsignelser i et rigt Maal, stole vi ikke paa, at den, som nødig gjor det, eller maaske drevet af Frygt for Folgerne af at være ulydig mod denne Lov, vil hoste Belonningen. „Herren elsker en glad Giver“, men han har ikke Velbehag i den Gave, som gives ugerne. Vi troe ikke, at Tiende vil bringe nogen Velsignelse, medmindre den ydes med Nedebonhed, og derfor ønske vi ikke, at Nogen skal tro det er vor Mening, at de Hellige skulle tringes til at betale den; men vi haabe, at Eldsterne ikke ville forsomme at belære de Hellige paa en tydelig og højlig Maade om deres Pligter i saa Henseende. Vi burde ikke stamme os ved at forkynde det, som Herren har aabenbaret for sine Skabningers Frelſe, eiheller burde vi, fordi engang blev saa meget talt paa denne Gjenstand, helt undlade at berøre den nu. Lad de Hellige af deres egen frie Villie efterleve dette Princip i Tro og Tillid og Guds Velsignelse vil viſſeligen følge deres Lydighed.

Konference-Møde i Kjøbenhavn

den 30te og 31te Marts og 1ste April.

Overværedes af Missionspræsident Knud Pedersen, Eldsterne P. O. Thomassen og A. H. Lund, Konferencepræsidenterne P. F. Madsen fra Kjøbenhavn, P. Dehlin fra Staane, C. Madsen fra Aarhus, J. H. Jensen fra Aalborg og N. P. Pedersen fra Odense samt en stor Mængde Hellige og Fremmede. Forstanderne for de forskellige Grene aflagde særdeles interessante Beretninger om deres Virkefredse. Konferencen var inddelte i 8 Grene. De Hellige sollte i almindelighed villedige til at lyde de Raad og Lærdomme, Herrens Tjenere give dem, efterleve deres Religion og virke for dens Udbredelse blandt Menuestene baade ved Ord og Eksempl. Gjennem Winterens Løb havde Brodrene arbeidet ufortrodent med at følge Skrifter, holde Forsamlinger og i private Samtaler at gjøre Evangeliets Principer bekjendte, og de nærede det Haab, at den Sted, de havde saet, maatte være falden i god Jord og med Tiden bære gode Frugter. Udsigterne for Værkets Fremme var paa flere Steder ret lovende, medens det syntes i andre Dele af Konferencen, som om Folkets Ligegyldighed for Alt, hvad der hører til deres Sjæls Frelse, dannede en uigjennemtrængelig Bold mod Evangeliets Budbærere, som Folge heraf havde Fremgangen ikke været saa stor paa denne Steder som paa andre, hvor ikke saa faa varer tillagte, der var saaledes doblet 22 paa „Vest“ Gren og 18 i Kjøbenhavn siden sidste Konference.

Præsident P. F. Madsen bevidnede

Beretningernes Sandhed og roste Brodrene for den Ridkærhed, de havde lagt for Dagen i Udsigten af deres Bligter. Da Sommeren, paa Grund af Folkets Travshed, ikke egner sig saa godt for Missionærernes Virken som Vinteren, ansaae han det bedst at løse en Deel af dem, saa at de ved tidseligt Arbeide kunne fortjene Midler til at sætte dem i stand til igjen næste Vinter at offre deres Tid i Herrens Tjeneste. Ligeledes fandt han det viist at forflytte nogle af Forstanderne til andre Grene. Brodrene fra Zion og Andre talede til Trost og Opmuntring for de Hellige og aflagde et kraftigt Bidnesbyrd om Mormonismens Sandhed for de mange Fremmede, som lyttede med spændt Opmærksomhed til hvad der blev sagt. Herrens Land var udgydt i et rigeligt Maal over Forsamlingen og en ypperlig Orden herskede.

Immellem Formiddags- og Aften-Forsamlingerne om Mandagen modte Søndagsstole - Cleverne. Den Lethed, hvormed Børnene besvarede en Mængde Spørgsmaal af Bibelen, Mermons Bog og „Vor Kirkes“ Historie, gjorde et overrassende Indtryk paa de tilstedevarende, der tilslige bleve ikke lidet forbausede over deres Fremstrid i Sang og Engels. Efterat Katolisken var tilende, uddelethes en circa 70 Præmier, som Forældrene havde givet til Børnenes Opmuntring.

D. F. Due,
Skriver.

Korrespondance.

Danmark.

Aarhuis, den 22de April
1872.

Veldste A. H. Lund.

Kjære Broder.

Jeg vil i denne Morgenstund sende Dig nogle Linier om vort Besøg til dette Sted. Vi havde det deligste Veir paa Reisen, endsfjordt det var temmeligt højt, hvorfør Br. Thomassen og jeg gik tidligt tilkøs og sogte i Drommenes Land at glemme, at vi fæd paa Toppen af det forræderiske Vand, som for uhylig havde krævet saa mange Offre. Hvorvidt dette lykkedes for Br. Th. veed jeg ikke, men jeg sov trygt, indtil Broder Christian Madsen fra Aarhuis kom ombord og purrede os ud kl. 4 om Morgenens. At vi blvere modtagne med storste Hjertelighed af vores Gudsende her, er vist unodvendig at fortælle; jeg behøver kun at minde Dig om dit eget Besøg her for ikke lang Tid siden. Samme Dag vi ankom, afholdt vi to prægtige Førsamlinger i vort Lokale i Studsgade, hvilket var smyklet med Gront og i det Hele taget gjorde et festligt Indtryk. Dagen efter havde vi leiet et sterre Lokale oppe i Byen, hvilket ligeledes var prydet med Guirlander af Gront. Her havde vi Førsamlinger kl. 10 og 2, og om Aftenen efter Førsamlinger i Studsgade. En fortæsselig Land herskede; Brodrene talte med Liv og Begeistring om de Sidste-Dages Værk og bare krætige Bidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Førsamlingerne vare fyldte til Overslod med Hellige og Fremmede, som med lykkelige Ansigter lyttede til Broderenes Foredrag.

Denne Konference befinder sig i en meget god og trivelig Tilstand, og det

er mig en fornøjelse at kunne stadsætte min tidligere udtalte Mening, at Br. Madsen er den rette Mand paa det rette Sted. Brodrene, der have arbeidet som Missionærer, have virket med utrættelig Flid, og de have holdt sig rene og ube-smittede fra Verdens Daarskaber og Synd. Det er i Sandhed forfriskende at træffe sammen med saamange unge, uskyldige Mænd, især i en Tid, hvor Usædeligheden gaaer over alle Grænser, og paa Grund af deres Neenhed have de ogsaa neddraget Guds Land over sig, hvilket rober sig baade i deres Tanker, Ord og Handlinger.

Der er tillagt denne Konference 58 ved Daab i det sidste halve Aar. De Hellige føle varnit for Herrens Sag og ere taknemlige for det Lys, de have an-nammet; deres eneste Bekymring er, hvor-ledes de skulle komme bort fra Babel og hen til Guds Zion i det fjerne Vest. Folk i Verden tage storligen fejl, naar de sige, at vi udsende Missionærer for at løkke Menneskene at udvandre til Utah; Tinget er vi have mere Msie med at holde dem tilbage.

Gasten tage vi en Tour til Beder og imorgen til Sletth, hvor Førsamlinger ere bestemte og Onsdag Aften afholdes etter Førsamling i Aarhuis, Torsdag og Fredag i Randers og Lærdag og Søndag i Aalborg. Du kan heraf se, at vi be-nytte Tiden paa bedste Maade, og det er mit Haab, at vort Besøg maa være de Hellige til Trost og Opmuntring.

Modtag min og Brodrenes bedste Hilsen til Alle i Nr. 14.

Din Broder i Paglen
N. Petersen.

Aarhuus, den 22de April
1872.

Eldste A. H. Lund.

Kjære Broder.

Da vi nu ere færdige med vort Konferencemode, føler jeg mig tilstykke til at give Dem og „Stjernens“ Læsere en fortsattet Beretning om samme.

Det var med megen Glæde vi modtog Besøg af Præsident Peterson og Eldste P. D. Thomassen til denne Konference, og de have i Sandhed været os til stor Belsignelse, idet Herrrens Land har været rigelig udost over dem, naar de have staet frem og vidnet om Evangeliet, og De kan troe, vi have ogsaa benyttet dem godt. Alle vores Forsamlinger var fuldpakede af Hellige og Fremmede, hvilke med spændt Øpmærksomhed lyttede til Herrens Tjeneres klare og rene Bidnesbyrd.

Af de fremlagte Rapporter fremgaaer, at Konferencen tæller 559 Medlemmer, hvoraf 107 have større eller mindre Funktioner i det hellige Præstedomme. 58 ere døbte i sidste Halvaar, 71 Forsamlinger ere afholdte hos Fremmede foruden en Mæse hos Sodstende og i vore regulære Lokaler, og vi have 244 „Stjerne“ Subskribenter. Brodrene, som have hjulpet mig i mit Missionsarbeide, have virket med roeværdig Flid, og som et Eksempel vil jeg blot nævne, at to Brodre i Veile hver have i de sidste Maaneders gjennemmissionæret 32 Landsbyer og 3 Kjøbstæder og solgt en Mængde Smaastrifter. Udsigterne for Sandhedens Udbredelse ere meget lovende for Nærværende, og Folk lytte med mere Øpmærksomhed end nogensinde til vort Bidnesbyrd; dette have vi

visnok for en stor Deel vore Opponenter at talke for, som for en Tid siden med saamegen usordulgt Glæde udbasunede Præsident Youngs Arrestation, Demfældelse, Flugt osv. og de mange Profetier om Mormonismens snare Fald og Undergang. Disse Beretninger vækkede, som naturlig var, Folks Nysgjerrighed, og de sik Lyst til at forhøre sig hos os og Andre om Forholdene i det Land, hvor saamangen Slægtning, Ven eller Bekjendt befandt sig. Bladenes omhyggelige Fortien af Begivenhedernes videre Udvikling i Utah — da de ikke længere svarede til vore Fjenders Forhaabninger — har naturligvis ikke styrket Oppositionen. Man har nu i over 40 Aar profeteret paa alle mulige Maader om Mormonismens Undergang, men Faktum — det urokkeligste af alle Argumenter — beviser for al Verden, at Mormonismen vinder mere og mere Terræn og staer paa fastere Fodder end nogensinde.

Jeg er glad og lykkelig ved at agtes værdig at virke for saa ødel en Sag, og jeg er taknemlig til Herren, fordi han har stjernet mig saa mange gode, oprigtige og nidskjære Mænd til Medarbeidere i Biinggaarden og dog er Tallet for ringe. Denne Konference er nemlig af megen stor Udstrekning, og det er aldeles umulig for Brodrene at komme allevegne; dersor er der mange Egne endnu, hvor der ikke er blevet missionæret i flere Aar; men min Bon er, at Herren vil oprirose flere Arbeidere i sin Biinggaard, thi Hossten er stor og Tiden fort.

Med venlig Hilsen til de Hellige i Deres Nærhed tegner jeg mig Deres oprigtige Broder i Pagten

Chr. Madsen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 220.)

Medens Apostlene reiste til Far West for at opfylde denne Abenbaring, lykedes det Profeten Joseph og hans Broder Hyrum at undkomme fra Fængslet, hvorpaa de reiste til Quincy for at træffe sammen med deres Familier og de Hellige. Den 2den Mai kom Apostlene til Quincy, og næste Dag begav de sig ud til Br. Cleveland, hos hvem, Brodrene Joseph og Hyrum opholdt sig. Broder Brigham siger, at det var et af de lykligste Døblette i hans Liv, da han efter trækkede Profeterne i Haanden og saae at de vare frie fra deres Hjender. Joseph sollte som en Fader der efter at være undsluppen fra et Nædsels Herredomme efter besandt sig blandt sine Born. De to næstpaafølgende Dage afholdt Kirken en Konference i Quincy, hvor Profeten Joseph præsiderede. Blandt Andet, som her vedtages var det Folgende: „Herved bevidnes, at denne Konference funktionserer og bekræfter de Tolvs Forhandling i Konferencen afholdt paa Tempelpladsen i Far West, Missouri den 26de April sidstleden.

Fra Quincy flyttede Præsident Young, saavel som de fleste af Kirkens Medlemmer, opad Mississippi Floden til Commerce, hvor der vel var paabegyndt en lille By, men endnu kun saa Indbyggere, det lykedes Profeten at afkjøbe dem deres Ret til Landet, og her anlagdes „Nauvoo“. Broder Brigham og Nogle af de Tolv flyttede deres Familier til Montrose paa den anden Side af Floden, hvor de fandt nogle gamle Hytter, som de indrettede til midlertidige Bopæle. Efterat det var besluttet at udgive et Blad under Navn af „Times and Seasons“ i Nauvoo, skrev

Præsident Young og de Tolv en Epistel adresseret: „Til Eldsterne af Jesu Christi Kirke af Sidste Dages Hellige, til Kirken i Adspredelsen og til alle de Hellige“. Den blev trykt i det første Nummer af Bladet og var et meget lærerigt Dokument, som vistnok gav dem, til hvem det var skrevet, megen Trost og Opmuntring. Blandt Andet sagde de: „Fremfor aldrig Bespottelsesdom mod eders Brodre og især vogt Eder for at gjøre det mod Kirkens Aulhoriteter eller Eldster, thi et saadant Princip er af Djævelen, som kaldes „vore Brodres Anklager“, end ikke Michael turde fremføre en Bespottelsesdom mod Satan, men sagde: „Herren straffe dig!“ Enhver, som gjor sig skyldig i Saadant, vil falde i Djævelens Snarer medmindre han hurtigt omvender sig.“

Vi ansør netop dette lille Stykke for at vore Læsere skulle erindre og overveje det, da det er en Synd, som Mange gjøre sig skyldige i uden at tænke, at det vil lede dem bort fra Kirken. Det er ikke sjeldent, at dette steer, men de Sidste Dages Hellige skalde omhyggeligen vogte sig for at gjøre det, da det er et sikkert Tegn paa Apostasi.

I Juli 1839 var der megen Sygdom blandt de Hellige. Profeten Joseph modtog saamange Syge i sit Huus, at det var ligt et Hospital, han passede dem, indtil han selv blev syg og maatte gaae tilsengs. Han var meget syg for nogle Dage, til Herrens Kraft hvilede paa ham og han stod op fra sin Seng. Han begyndte i sit Huus i Jesu Navn at hyde de Syge staae op og blive helbredte, hvilket stede ifolge hans Ord. Han vedblev

at gaae fra Huus til Huus og fra Telt til Telt paa Flodens Bredde helbredende de Syge. Da han kom til det sidste Huus seilede han og nogle af de Tolv over Floden til Montrose, hvor han gik ind i Præsident Youngs Hytte og bød ham i Jesu Kristi Navn at staae op, og blive farst, han stod op helbredet og fulgte med Profeten og Apostlene ind til Elijah Fordham, hvis Familie og Venner troede at han laae for Døden. Joseph traadte op til ham, tog ham i Haanden og bød ham i Jesu Navn staae op og blive farst, hans Nost lod som en himmelst Nost, Broder Fordham sprang strax op bad om sine Klæder og fulgte med Brodrene ud i Gaden. Derpaa gik de hen til Joseph B. Noble, som ogsaa var meget syg, og han helbredtes paa samme Maade. Efter at Joseph ved Guds Kraft, havde helbredet alle de Syge tog han over Floden tilbage til sit Hjem.

Denne Dag vil aldrig forglemmes af de Hellige; thi Guds Kraft blev aabenbaret paa en vidunderlig Maade. Der herskede megen Sygdom blandt de Hellige, hvilket deels kom af de mange Li-delser og Gjenvordigheder de maatte udholde, da de bleve drevne fra deres Hjem i Missouri, og deels af det usunde Klima, hvor de nu boede. Men Gud var naa-dig mod Folket og Mange helbredtes som blev anset syge til Døden.

I September Maaned gjorde Br. Brigham sig færdig for at gaa til Eng-land paa Mission. Han havde etter været angrebet af en haard Sygdom, og hans Helbred var endnu saa daarlig, at han ikke var i stand til uden Hjælp at gaa de to hundrede Aflen fra sit Huus til Flod-breden, og ikke alene var Helbrede svækket; men han og de andre Brodre vare i meget fattige Kaar. Den eneste Hoved-Bedækning han havde var en Klædes-

Hue, som Sr. Young syede ham af et Par udslidte Beenklæder. Da han ingen Overfrakke havde, maatte han istedetfor denne, bruge et Teppe, som blev taget fra hans Børns Seng, hvilket han fæstede paa sig ved Hjælp af et Halsklæde. I sadan Tilstand forlod han sin Familie for at opfynde sin Mission i et Land 5000 eng. Mile borte, og næsten alle Apostlene vare stedte i lignende Omstændigheder. Deres Ejendomme havde Pobelen røvet fra dem og blottet for Alt, vare de ud-drevne af Staten Missouri, saa de og deres Familier befandt sig i den dybeste Fattigdom, og dog tankte ingen af dem paa at blive undstykke fra at gaae paa denne Mission. Deres Kaldelse var, at reise over de store Banne, og de vidste, at han, som havde faldet dem, ogsaa vilde styrke dem til at udføre deres Mis-sioner. Herrenaabnede Beien for dem paa en forunderlig Maade. Da Bro-drene, Young og Kimball, toge Plads i Diligenzen i en By i Indiana, for-ventede de kun at høre et lille Stykke Vej, da de vidste hvor lidt Penge de havde med sig; men, da de ankom til det Sted, hvortil de havde taget Billetter, fandt de, at de havde Penge nok til at naae et andet Sted, og da de kom dertil, havde de Midler nok til at gaae videre; saaledes gik det fra By til By, til de naaede Kirt-land, hvor Præsident Young udregnede deres Udgifter, hvilke beløb sig til 87 Dollars medens de kun havde $13\frac{1}{2}$ Dol-lars da de forlode Pleasant Grove, den By i Indiana, hvor de begyndte deres Reise tilvogns. Du spørger maaske hvor-ledes gik det til? Forklaringen er sim-pel hen den: „Herren formerede deres Midler paa samme Maade, som Enkens Meel og Olie. I. Kon. 17, 10—17.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Shakerne eller „det forenede Samsund af de Troende for den tusindaaarige Kirke“ stammer fra Sevenner-Profeterne, som i Aaret 1710 udvandrede til England og dannede en Menighed af Inspirerede i Bolton i Nærheden af Manchester. I Aaret 1768 indtraadte i Sekten Anna Lee, der var gift med en Smed fra Manchester; hun led af Konvulsioner, men indbildte sig, at hun havde guddommelige Aabenbaringer og Syner; hun blev deraf Sektens „aandelige Moder“, selv kaldte hun sig „Ordet“. I 1774 udvandrede hun med sine Tilhængere til Amerika og stiftede smaa Kolonier ved Hudson Floden, hvilke efter Annas Død 1784 ogsaa forplantede sig til Ohio og Kentucky. (Hun havde i levende Live erklæret sig selv for udodelig, men hendes Død bragte ikke de Troende ud af Indbildungen). 1832 havde Sekten 15 Menigheder med 6000 Medlemmer. Agtstab er strengt forbudt blandt dem, og de saae kun Tilvægt ved Optagelse af nye Medlemmer. De have egne, hellige aabenbarede Bøger. Gudsstjenesten er ledsaget af Dands og Haandklap, den saakaldte „Dodsands“, der undertiden udføres, er saa vild og heftig, at de Dandsende til sidst styrte om af Udmattelse. Bestyrelsen af Menighederne staar under Eldster. („Nordisk Konversationslexikon“).

Der er ildsigt til at Salt Lake City inden ret længe vil blive forsynet med Gas. Ifølge sidste Folketælling er Byens nuværende Folkemængde 19,029, og hvis Domeguen tages med 25,593.

Kongresmanden James G. Blair har overleveret vor Delegerede W. H. Hooper følgende Skrivelse, som Svar paa Utah-Damerne's Takkeadresse:

„Washington, den 15de Marts 1872.

Velbaaue Hr. W. H. Hooper, Delegeret fra Utah.

Ærede Herre. Tillad mig herved at udtaale min hjertelige Tak og dybe Höi-agtelse til de ærede Damer i Utah for den Höresbevisning, som de ydede mig ved Dem i deres Adresse af 2den Marts dette Åar, i Anledning af min frimodige Opræden for Sandhed og Ret i Kongressen, hvor jeg sogte at redde dem og andre af Utahs Borgerinder fra ørekrenkende Behandling, gjenoprette Freden i deres Hjem mellem Bjergene og bortdrive Tyranni og Undertrykkelse deraf.

Med Agtelse

J. G. Blair.“

„San Francisco Pioneer“ figer: Flere Kvinder i San Francisco have i de sidste Par Uger begaæet Selvmord paa Grund af Umuligheden at faae Arbeide, og „fordi de foretrak Doden for Vanære“. Af, er det kommen saavidi, at Kvinden kun har Valget mellem Død eller Vanære i den store, kristne, monogamiske Stad San Francisco! Hvor ere alle disse elendige Skraalhalse henne, som ville have al Verden til at troe, at al kvindelig Elendighed findes kun i Utah? I Utah ere vi dog endnu ikke komne saa vidt, at kun Død eller Skjændsel staar Kvinden aaben. Kvindelig Dyd er Løsenet der.

Bladet „Washington Capital“ har følgende Bemærkning: „Dommer Mc. Kean fra Utah, hvis lydste Sjæl er saa oprørt over Mormonernes Polygami, at

han uden Betenkning offerer baade Loven og Evangeliet for at undertrykke samme, er for Dieblikket i Washington. Vilde det ikke være godt for den ørede Dommer, medens han er her, at henvende sin Dymærksomhed paa de grove Beskyldninger, som Senator Stewart og Andre have fremført mod ham?"

Et hemmeligt Forbund under Navn af Union League of United Sons of America organiseres i denne Tid. Forbundets Maal er at modvirke den romersk-katholiske Kirke. Enhver, uden Hensyn til Nationalitet, kan blive Medlem.

Et Fordstjælv fandt Sted i Schemochia i Kaukasus den 23. Januar, hvorved mange Mennesker og Dyr mistede Livet. En Masse Huse og Boder styrtede sammen, hvorved der opstod en saadan Stov, at det blev helt mørkt. Tænker man sig Menneskenes og Dyrenes fortvilede Skrigen, Nodraabene fra de under Ruinerne Begravne, de Saaredes og Doendes Sammen, og alt dette i en Kulde af 15 Grader samt dyb Sne, saa kan man gjøre sig en Forestilling om Elendigheden.

I Antiochia har der fundet et Fordstjælv Sted den 3de April, hvorved den halve Deel af Byen blev ødelagt og 1500 Mennesker tilsatte Livet.

I Sydecalifornien var der sidst i Marts Maaned et Fordstjælv, i Loan Pine blev 30 dræbte og 100 saarede. I andre Landsbyer i Loan Pines Omegn blevе Afskillige dræbte.

Bed Afstemningen i Utah, om hvorvidt Folket ønskede Territoriets Optagelse som Stat i Unionen, stemte 25,160 for og kun 363 imod.

Indhold.

Side.	Side.		
Tale af Eldste John Taylor	224.	Lidt af vor Kirkes Historie	237.
Nedaktionens Bemærkninger	231.	Blandinger	239.
Korrespontance	235.		

"Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Kontoret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle konelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Petersen.

Trykt hos F. G. Verding.